

længe Folk skulle blive ved med det, vide vi ikke noget om. Det skal blive ved efter den 16de Aargang; men hvor længe, finder man ikke Ulejligheden værd at sige. Folk kunne spekulere paa: Hvor-naar faar jeg mit Afskeds-pas, hvornaar bliver jeg slettet af Rullen? Man kan ikke se det af Loven eller noget som helst Sted. De ældre Aargange over 16 Aar kan man bruge og anvende, og det forekommer mig underligt, at man ikke har været en lille Smule mere omhyggelig med at faa disse Bestemmelser formulerede saaledes, at Folk nogenlunde vide, om de ere købte eller solgte; det have de efter disse Bestemmelser Affattelse ikke den ringeste Anelse om.

Og en anden Ting: Man siger, at det er for at kunne faa Bataillonerne op paa Krigsstyrke. Vel, men hvis der skal etableres Batailloner paa Krigsstyrke i Løbet af de første 2 Aar, hvorledes vil man saa bære sig ad? Skal man saa tage nogle Aargange, som allerede ere slettede af Rullen, og putte dem ind i Rullen igen? Er det muligt f. Eks., at en Mand, der fik sit Afskeds-pas i 1908, vil falde ind under den Bestemmelse, saa man kan sige: Ja vel, du blev slettet i 1908, men nu er der vedtaget en Bestemmelse, efter hvilken ogsaa ældre Aargange end den 16de kunne indkaldes og anvendes; nu kommer du til at finde dig i, at du i Henhold til denne Lov, der er vedtagen, dette udmærkede Forlig, bliver indkaldt igen? Det ser man ikke noget om i Bestemmelserne. Man kommer vist til at sande, at Hastværk har været Lastværk. Man har haft saa travlt med at faa dette Forlig ført igennem, at man ganske har overset, at man dog burde have givet disse Bestemmelser en saadan Affattelse, at Folk nogenlunde kunde se, hvad de havde at rette sig efter. Det har man imidlertid ikke gjort.

Jeg mener, at de Forandringer, der ere blevne vedtagne i Lovene, siden de forlod Folketinget, i Virkeligheden ere meget indgribende, og jeg er derfor ganske uenig med den ærede Ordfører (Carl Hansen) i de Udtalelser, han brugte om dem før. Men jeg forstaaer selvfølgelig godt, at nu skulle Lovene vedtages, som de foreligge her. Om de Forandringer, der ere skete, ere indgribende eller ej, om de genere Befolkningen eller ej, om de føre store nye finansielle Byrder med sig eller ej, det spørger man ikke om; det skal blot vedtages det hele; vi skulle være færdige i en Ruf, saa er Forliget i Orden uden Hensyn til, om dets Indhold er nogenlunde i Orden.

Men Sagen er jo ogsaa i Virkeligheden den, at der egentlig ikke er noget af Partierne, der er fornøjet med dette Forlig. Jeg hørte en Højremand forleden Dag sige: Ja, I Radikale ville jo være glade, naar dette Forlig bliver gennemført, for saa faa I et Agitationsstof, som I ikke have haft i lang Tid. Ja, det kan selvfølgelig ikke nægtes, at vi faa et Agitationsstof, og at vi komme til at staa saa meget heldigere med dette Agitationsstof, som de Herrer, der ere løbne sammen om Forliget, ikke ere i Stand til at forsvare det Forlig, de have indgaaet. Alle sammen maa de angribe det, hver fra sin Side selvfølgelig. Der er ikke nogen Udtalelse, der i den Grad betegner de forskellige Partiers Stilling til dette Forlig som den Udtalelse, der blev brugt af Landstingsudvalgets Ordfører om en meget vigtig Bestemmelse i disse Forslag, den Udtalelse, der ogsaa blev citeret af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at denne Bestemmelse var saglig urimelig og politisk utilbørlig. Naar det er den Mand, der staaer som Ordfører oppe i Landstinget og skal tale for disse Lovforslag og anbefale deres Gennemførelse, saa maa man rigtignok sige, at det er med reserveret Begejstring, han udtaler sig, naar han kan bruge den Slags Udtryk. Jeg kan heller ikke se andet, end at de Udtalelser, der faldt fra Højremindretallet i Landstinget — det Mindretal, der skulde hjælpe Loven igennem ved at sige: Stemmer ikke —, heller ikke smagte meget af Begejstring. De lød ganske sørgelige. Og jeg synes egentlig heller ikke, at den højtærede Forsvarsminister var i storartet Humør i Landstinget i Tirsdags; jeg synes virkelig, at Stemningen deroppe var i højeste Grad begrædelig, og jeg kan heller ikke nægte, at det er ganske forstaaeligt, at den Stemning var ganske begrædelig, thi det, der sker, naar dette Forlig gennemføres, er, at man gennemfører en Ordning, der vil komme til at koste vort Land Masser af Penge. Man gennemfører en Ordning, der ikke byder Landet nogen som helst Betryggelse. Man gennemfører en Ordning, som baade finansielt set og af Hensyn til Landets Stilling overfor andre Lande ikke paa nogen Maade kan kaldes forsvarlig, og man gennemfører en Ordning, som ikke har Vælgerflertallet med sig, thi det kan jo slet ikke nægtes.

Det kan jo ikke nytte noget, at den højtærede Forsvarsminister staaer oppe i Landstinget og taler om, at han har Valg-